

strækkes til alle Tilfælde, hvor Vidneudsagnet ikke maa siges at angaa Forhold, der stride mod den paagældendes Velfærd. Det ærede Medlem syntes, at det vilde være rigtigere at foretage en Vurdering af den Interesse, der er i Vidnesbyrdets Afgivelse, altsaa Interessen for Parten, og den Interesse, som Vidnet kan have i at nægte Vidnesbyrdet. Det er jo ogsaa den Vej, som den ældre Kommission er gaaet. Jeg kan ikke nægte, at det er en Betragtning, som har meget paa sig, at man kan foretage en saadan Vurdering, men jeg tror, at det af tekniske Grunde vil være noget vanskeligt at komme ind derpaa. Sagen er den, at naar Vidnet nægter at afgive Forklaring og henskyder sig under, at det er ham ubehageligt eller kan gøre ham Skade, at han skal afgive Vidneforklaring, saa maa der fra selve Retten foretages en Undersøgelse af, hvorvidt den Interesse da er saa stor, at man bør tilstede Vidnet Fritagelse derfor. Der vil fremkomme en hel Del Protester og en hel Del Procedure for Retten, som dels vil sinke og dels vistnok kan føre til at drage Opmærksomheden bort fra det, som den egentlig bør være rettet paa, nemlig selve Vidnesbyrdet, selve Sagens Procedure.

I Civilprocessen skal jeg endelig nævne et Punkt, som er af stor Betydning for hele Sagens Gennemførelse. Det er Spørgsmaalet om Henlæggelsen af Foged-, Skifte-, Auktions- og Tinglæsningsforretninger til Øvrigheden i Stedet for til Domstolene. De Grunde, der kunne anføres herfor, anførte den højtærede Minister, som det forekommer mig, paa en saa klar og fyldestgørende Maade, at jeg ikke skal gentage dem. For mit Vedkommende maa jeg erkende, at jeg fra Begyndelsen af har haft store Betænkeligheder ved denne Ordning, men ved at tænke nærmere over det er jeg dog kommen mere bort fra disse Betænkeligheder. Jeg tror, at de Indvendinger, der kunne rejses, ere mere af teoretisk Art end af praktisk Betydning. Der kan rejses teoretiske Indvendinger med Hensyn til Besværingen over de Øvrighedshandlinger, der her bliver Tale om, men man maa dog ikke lukke Øjet for, at det er et rent forsvindende Antal Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Besværing, og af Hensyn til dette Mindretal af Tilfælde vil det vistnok ikke være rigtigt at ofre de Goder, som man i øvrigt kan opnaa ved den Ordning, Lovforslaget her gaar ud paa. Jeg tror, at man maa kunne ordne Sagen paa en noget

anden Maade, end det er sket i Lovforslaget. Man kan neppe benægte, at Ordningen af Besværingen, den Vej, man har at følge, naar man har noget imod den Maade, hvorpaa Øvrigheden har handlet, er meget indviklet, og kan føre til Konfusion, og man maa kunne finde en Vej, ad hvilken der paa en klarere og lettere Maade kan fremsættes Besværing mod disse Forretninger. I øvrigt er Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade man kan ordne Sagen, vistnok nærmest teknisk, og jeg skal ikke komme videre ind derpaa, det er et Spørgsmaal, der mere egner sig til Behandling i et Udvalg end her i Salen. Som sagt, jeg tror, at de Indvendinger, der kunne rejses, ere mere af teoretisk end af praktisk Betydning, og at man maa kunne komme ud over de praktiske Vanskeligheder, der kunne gøre sig gældende.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg tror, at det Lovforslag, der her foreligger, hvis det bliver til Lov, vil være baade til Ære for Lovgivningsmagten og til Gavn for Landet, og at det vil være ønskeligt, om vi saa snart som muligt kunne gennemføre denne Sag. Jeg finder det derfor ogsaa rigtigt med Hensyn til Lovforslagets Form, at det fremtræder som en Helhed, der er noget paa en vis Maade symbolsk deri, at en Sag af denne Betydning fremtræder som eet Lovforslag, og jeg tror og haaber, at det høje Ting her vil se stort paa denne Sag, virkelig vil yde Sagen sin Bistand og søge at faa den gennemført saa hurtigt og saa energisk som mulig. Jeg skal hermed anbefale Sagen til den hurtigst mulige og bedst mulige Fremme.

Steffensen: Det er jo første Gang, at denne store og vigtige Sag er naaet saa vidt frem, at den er kommen igennem en Trediebehandling i et af Tingene. Hvis det er et Varsel om, at det nu endelig skal lykkes at komme til Ende med den, efter at den har staaet paa i saa mange Aar, saa antager jeg, at man maa være tilfreds dermed, selv om man ikke er glad ved alt, hvad dette Lovforslag indeholder. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) udtalte i Gaar, at han brød sig ikke saa stort om Nævninger. Jeg for mit Vedkommende har allerede for 20 Aar siden lagt den samme Opfattelse for Dagen, og jeg har ikke forandret den siden. Det, der forekommer mig at være det betænkeligste ved Nævningerne, er, at den Opgave, de faa, nemlig Afgørelsen